

i de sidste 10 Aar, ja, jeg kan gjerne sige, i de sidste 12 Aar, har den Bestræbelse, særlig at stille Folkethingets Ret op som noget Uantasteligt, den Bestræbelse at slaa fast: „Uden Folkethinget Intet“, sandelig ikke været gjort gjældende fra de Magthavendes, fra Regjeringernes Side. Dværtimod, man har mere og mere, klarere og klarere, søgt at gjøre den Sætning gjældende, at Folkethinget til Nød kunde undværes. Hvad er en provisorisk Finantslov Andet end en udtryffeligg Erklæring om, at Folkethinget til Nød kan undværes? Derved gavner man naturligvis ikke Noget; det er en Umulighed. De Herrer maa gjerne give os den Skyld, de ville, det skal jeg ikke beklage mig over; men de maa indrømme, at der fra de Styrendes, de Magthavendes Side ikke er viist denne Forsamling den Omsorg, den, hvad skal man kalde det, Mildhed og Blødhed, som er nødvendig, hvis man vil have en fredelig Udvikling, thi dette kan kun vises paa een Maade, nemlig derved, at man anerkjender vor Ret fuldt ud. Hvorfor kom der ifjor en saa blid Stemning tilstede? Fordi det fælttog, som Regjeringen aabnede mod Folkethinget paa de 3 Punktter, og som havde til Parole, at det skulde slaas fast, at Folkethinget havde en Bevillingspligt, taffet være Regjeringens eget Maadehold og dens Benneres Fornuft, endte med, at Folkethingets Bevillingsret anerkjendtes. Det var ganske vist en ganske overordentlig begrændset Anerkjendelse af Folkethingets Ret, thi med Folkethingets Bevillingsret er Folkethingets Ret ingenlunde udtømt. Folkethingets Ret er at være en absolut uundværlig Faktor i Alt, hvad der skal ske paa det offentlige Livs Omraade, hvad enten det nu er paa Lovgivningens eller paa Administrationens Omraade, hvad enten det er med Hensyn til Bevilling af Penges eller med Hensyn til Fastfættelse af Regler eller noget Andet. Jeg skal villigt erkjende, at det ikke hermed er Hensigten fra min Side at ville gjøre noget-somhelst Forsøg paa — i den Henseende er man nødt til at tage alle mulige Rauteiler i vore Dage — at ville tilføjesætte Landsthinget. Det er mig fuldstændig klart, hvilken Landssthingets Ret og Betydning er, samt hvad Hensyn dertil maa tages. Naar jeg bruger disse Udtryk, glemmer jeg ikke noget Dieblit, at Folkethinget staar overfor andre Faktorer, som der nødvendigvis maa tages Hensyn til, nemlig baade Kongen og Landsthinget, men derfor har jeg ogsaa begrændset dette Udtryk saa strengt, som jeg tror, at jeg har gjort det, saaledes, at naar man vil forstaa det, kan man ikke misforstaa det. Dersom man nu vil begynde at aner-

kjende dette, saa tror jeg, at man vil faae at se, at Forholdene ville komme i et ganske andet Spor end hidtil, baade paa Lovgivningens og paa Administrationens Omraade. Vil man imidlertid ikke dette, saa maa man naturligvis ogsaa tage Konsekventerne deraf, men saa maa man ikke beskyldes os for, at det er os, der er Skyld i Stagnationen, og os, som ville Strid, thi man maa vel huske paa, at i den Kamp, som her finder Sted, dreier det sig for os som Forsvarere af Folkethingets Ret om at forsvare den sidste Ret, som vi have, og uden hvilken vi politisk talt slet Intet ere. Jeg siger „vi“, men det er jo ikke blot os, det gjælder; det er ogsaa hele den Vælgerbefolkning, som staar bagved Folkethingets Flertal, hele den store Vælgerklasse, som sætter sin Tro til at have politisk Indflydelse i den almindelige Valgret, som Intet er i det Dieblit, da det lykkes Regjeringen at sætte den Politikk igjennem, som den nu gjennem en Række af Aar staar som et Udtryk for. Den er da Intet og kan da ligesaa gjerne blive hjemme og afholde sig fra at stemme. Man kan altsaa ikke vente, at der her vil ske nogen Forandring i de Partier, som hidtil fra vor Side have ført Kampen. Det vil der ikke; thi det vilde være det Samme som at opgive sig selv, at myrde sig selv. Det, som det dreier sig om for vore Modstandere, er at slaa en ny Theori fast, erobre en ny Ret, som Forsætningen ikke hjemler. Jeg begriber ikke, at man kan tro, at vi, som ikke staa for at erobre Noget, men for at forsvare den sidste politiske Ret, den Ret, som gjør, at vi er et politisk myndigt Folk, skulde lade os bevæge til, saa længe vi vide, at Kongen ikke vil anerkjende denne Ret, at opgive vor Stilling. Jeg kan derfor kun ende dette Foredrag, som jeg beklager er blevet saa langt, da jeg er kommen ind i saa mange Detailler, med Ønsket om, at der maa komme en fredelig Samling og en bestemt Udtalelse om, at det eneste Middel dertil, det nødvendige Middel dertil, er, at man gjør Skridtet fuldt ud og giver Folkethinget dets Ret — Mere forlange vi ikke.

Dinesen: Det er ikke for at holde et saa udførligt Foredrag, som den sidste ærede Taler, at jeg har begjært Ordet, men kun for ganske kort at omtale to Spørgsmaal, hvoraf det ene er meget lille. Jeg vil — for at blive i det Spor, som den sidste ærede Taler fulgte — begynde med Postvæsenet og rette en Anmodning til den høitæredede Sidenrigsminister om at drage Omsorg for, at et Bærk, som hedder Postadressebogen, og som er saa forældet, at den sidste Udgave er fra